

Genç Mürşid

Nureddin Yıldız'ın 29.04.2018 tarihli (328.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

İlmî bir kimliğe sahip olmasak da her birimiz, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in Yesrib'de dünyanın en güzel medeniyetini ve insanoğlunun Âdem aleyhisselamdan beri hayalini kurduğu devlet düzenini tesis ettiğini biliyoruz. O nizamla birlikte çöller yeşerip çiçeklenmiş, Cahiliye devri aydınlanmış ve insanlığa umut doğmuştu.

Resûlullah aleyhisselatu vesselam ümmetine veda edip dünyadan ayrılırken, İblis'in cennetten çıktığı günden beri en büyük darbeyi aldığı iş gerçekleşmiş, İslam'ın devlet düzeni yerleşmişti. Birbirlerini öldürmeye hazır insanlardan, birbirlerine melekler gibi bakan büyük fertler oluşmuştu.

Efendimiz aleyhisselam Rabbine yürüdükten elli sene sonra ise çölde yeşermiş o umut dünyası darbe aldı. Büyük bir fitne, kargaşa ve huzursuzluk hem Medine'yi hem ona bağlı İslam diyarını perişan etti. Resûlullah aleyhisselamın ashabinın başını çektiği ve çölü yeşerten, insanlığı medeniyete kavuşturan hareket, Resûlullah'ın torununun şehit edilmesiyle vahameti özetlenebilecek derecede kuşatılmıştı.

Tarihte Emevîler olarak anılan bir sülale, ashab-ı kiramdan sonra yönetimi devraldı. Zulüm ve keyfîlik bu ailenin elinde büyük bir simge hâline geldi. O kadar ki dönemin valilerinden birinin adeta ön adı zalimdi. 'Haccac-ı Zalim' denen bu zat ve benzerlerinin kaç insanı yargılamadan ve sorgusuzca öldürdüklerini Allah'tan başka bilen yoktu. Keyfî yönetim ve anlamsız baskı ümmet-i Muhammed'in boynunu büküverdi ve dünyanın uyduruk düzenlerine karşı cennet medeniyeti getiren, kendi yaşayışlarıyla da bunu ispatlayan büyük sahabe hamlesinin zulümler nedeniyle sesi kısık kaldı. Sahabilerin çocukları olan tâbiiler dinî kimlikleri açısından değerli kimselerdi ama onlar da kılıçtan geçirildiler.

Mümkün olsa da Resûlullah'tan sonraki yüz yıl bir filme konu olsa, yüz dakikada izlenecek hızda ileri sarılarak seyredilse akli başında birçok insan herhâlde çıldırırdı. Olaylar yavaş yavaş cereyan ettiği için o devrin insanları çıldırmadılar belki ama eziyetler, sürgünler ve katliamlar şimdi alt alta sıralansa tahammül edilemez bir manzara teşkil edeceği kesindir.

Bütün bunlar sürerken Allah Teâlâ'nın her türlü planı da yürümekte olduğu içindir ki İslam, dünyaya hızlı şekilde yayılmaktaydı. Aynı devirde Endülüs ve Afrika'nın içleri İslam'la şereflenmiş, Çin sınırına ulaşılmıştı. Bu fetih hareketleri yürümekte olduğu için insanlar, idaresi altında yaşadıkları yönetimin İslam'dan çıkmış olduğunu söyleyemediler. Dış görüntü itibarıyla büyük bir İslamî yayılma oldu; içeriden bakıldığında Bizans kalelerinde bile yaşanması düşünülmeyecek zulümler vardı. Hadiseler arasında en açık anlaşılacak olanı, Resûlullah aleyhisselam Efendimiz'in torununu şehit etmenin normal görülmesidir ki başka hiçbir bilgiye ihtiyaç olmasa bu yeterlidir.

Bu zulümlerin ve dahası Allah'ın şeriatının zulümlere alet edilmesinin, dönemin müminleri açısından ölümcül afetlerden sayılmasında şüphe yoktur. İnsanlar bir yandan Resûlullah Efendimiz'in ailesine metal nesnelere müdahale edilmesini ağlama nedeni görürlerken, diğer yandan Allah'ın ayetleri birilerinin Şam'daki saraylarında keyif sürmelerinin desteği olarak kullanılıyordu –ve insanlar bunu da görüyorlardı. Said ibni Cübeyr gibi bir tâbiî (sahabi neslinden sonraki mübarek kimselerden), Peygamber aleyhisselamın torununun katledilmesinden duyduğu acıdan daha fazla, Kur'an gibi rahmet kitabının onca zulüm için kullanılmasına kahroluyordu. Sanki maddî-manevî afetler aynı anda Medine'yi ve diğer İslam topraklarını tarumar etmişti.

Mesele sadece Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in torunundan da ibaret değildir. Kâbe, Cahiliye devrinde bile görmediği türden saldırıları o dönemde görmüş, mancınık kurulup yıkılmıştı ve bu 'İslam devleti' diye bilinen bir idare tarafından gerçekleştirilmişti, yalnızca içinde

onlara muhalif biri oturmakta olduğu gerekçesiyle. Hâlbuki Cahiliye döneminde bile Kâbe dokunulmaz pozisyondaydı.

Medine-i Münevvere'de mevcut iktidarlarına ve Emevî ailesine muhalif kimseler bulunması sebebiyle şehrin yağmalanması talimatı verilecek kadar ileri gidilmişti. Cebrail aleyhisselamın ve sayısını Allah'tan başka bilen olmadığı melekler ordusunun sabahtan akşama, akşamdan sabaha kadar nurlandırdığı bir şehir, güneş gibi aydınlık medeniyetin ardından zulüm fırtınasına tutulmuştu. Para ve imkânlar uçuşuyor, bir yandan Resûlullah aleyhisselamın hatırası perişan edilmişken diğeryandan insanlığa sunulan medeniyet darbe alıyordu.

Aklı başında bir insanın ağlamaya bile mecal bulamayacağı kadar ağır sahneler yaşanmaktaydı. Bir gün Çin yakınlarında yeni toprakların fethedildiği haberiyle gönüller ferahlıyor, ertesi gün saygın âlimlerden bir zatın sebepsiz yere elleri zincirlenip ölüme götürüldüğüne şahit olunabiliyordu.

Fakat siyaset Medine atmosferinden tamamen kopmuş, Roma saraylarıyla yarışacak bir sarayda Kur'an'ı ve şeriatı ellerindeki en güçlü koz niyetine kullanabilecek zayıf tıynet kimseler İslam'ı temsil ettikleri iddiasıyla ileri çıkmışlardı. Orduları bir gün kâfirlerin yaşadıkları yerleri, diğeryan Müslümanlar'ın namaz kıldıkları camileri basıyordu. O günkü nesil şayet bizim bugünkü bakış açımıza sahip olsalardı İslam'ın bittiği ve Peygamber aleyhisselamın kendisinden sonraki elli senelik bir mutluluk devresi için gönderildiğini düşünüp dinin mezara girdiğini vehmeder, hayatı İslam'dan, İslam'ı hayattan koparıp bırakırlardı.

Görüntüde hiçbir umut yoktu. Çünkü despot bir vali, tâbîinden bir zatı tekbir getirerek öldürtebiliyordu. Aynı vali hem Müslüman'a hem kâfire aynı hınçla kılıç uzatabiliyordu. Cahiliye'yi gömmüş bir dini Cahiliye karanlığıyla yönetmeye çalışıyorlardı.

Umutsuzluk İslam topraklarını silip süpürdü, ta ki hicretin 99. senesine kadar.

*

O zulümle ve keyif çatmakla meşhur olmuş ailenin içinde Ömer bin Abdülaziz isimli biri, 99 senesinde hesaplarda olmayacak şekilde iktidara gelip halife oldu. Bilindiği üzere kendisi Ömer bin Hattab radiyallahu anhin ikinci nesilden torunudur. (Zaten Emevîler denen aile Bizans'tan ithal edilmiş ya da Çin'den içimize sızmış kimseler değildiler; hepsi Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin akrabaları, Kureyş'ten kimselerdir. Zaten acı manzaranın insanı ağlatan diğeryan bir tarafı da budur.)

Süleyman ibni Abdülmelik'in ani ölümüyle Ömer bin Abdülaziz ümmet-i Muhammed'in halifesi olmuş, iki sene görevde kaldıktan sonra da vefat edip Rabbine kavuşmuştur. Ancak bu iki sene, ümmet-i Muhammed'in boğulurken yeniden nefese kavuştuğu ferah bir vadi gibidir. Tarih kitapları bu iki seneyi bitmez-tükenmez methüsenalarla anlatırlar.

İslam, Medine atmosferinden uzaklaştırıldığı Şam saraylarındaki havasından tekrar Medine günlerine dönmüş, Müslümanlar yeniden Kur'an'ın lezzetini tatmışlar ve ashab-ı kirama emanet edilen heyecanı yaşamışlardır. Mutlulukları göklere kadar yükselmiştir. Bunun içindir ki ümmetimizin salih yöneticileri sayılırken şu sıralama yapılmıştır: Ebu Bekir, Ömer, Osman, Ali ve aradan geçmiş altmış seneye rağmen Ömer bin Abdülaziz. Zira bu beşinci isim hem soy olarak hem yaşayış bakımından, bunlara ilaveten adalet, takva ve ruh açısından siyaset gütmesiyle ilk dört halifeye yakındır.

*

Buraya kadar anlattıklarımızın üzerine başka bir hakikati yerleştirecek, ümmet-i Muhammed'in gençlerine mesaj vereceğiz.

Gençler!

Ömer bin Abdülaziz'i iyi biliriz. Ama gözden kaçırdığınız bir gerçek var: Ömer bin Abdülaziz yukarıda bahsettiğimiz, 'ölüden diriye çıkarma' işlerini sırtlandığı ve iki yıl içinde ümmeti yeniden Medine zamanlarına döndürdüğü zamandan on yıl öncesinde arkadaşlarıyla sabahlara kadar şiirler okuyup eğlenen, tam bir 'Emevî' idi. Evet, sahabileri görerek büyümüş ve onlarla oturup konuşmuştu (yani tâbiî neslindendi) ama yaşadığı hayat, Şam'da geniş ailesinin sürdüğü saray hayatıydı. Cariyeler, köleler ve av partileriyle yaşıyordu. Nihayet o da çok takvalı bir kadının oğluydu ama saray hayatı gözlerini döndürmüştü. Ailenin ileri gelenlerinin ulaştığı kadar değildi de o hayattaki eğlencelere bulaşmıştı.

Abdülmelik isimli bir oğlu olana kadar.

Ömer bin Abdülaziz'in oğlu Abdülmelik'in ibadetteki samimiyeti, Kur'an'a sarılmış hâli babasını etkiledikten sonra Ömer değişti. On beş yaşındaki oğlunun rikkatli ve samimi hâllerini gören baba da inceldi, oğluyla beraber Allah'a dönüp takva ile dolu bir adam oldu. Şam sokaklarında ipek elbiselerle geziyorken sıradan Müslümanlar gibi giyinmeye, namazlarını cemaatle kılmaya başladı.

Sahrada açmış bir gül gibi olan Ömer bin Abdülaziz'i o hâle on beş yaşındaki oğlunun görüntüsü getirdi.

Bazı gençlerin Allah'ın kitabından, Peygamber aleyhisselamın hadislerinden ve ulemanın nasihatlerinden etkilenip kendilerine çekidüzen vererek Allah'a yönelmeleri ailelerinden bile destek bulmayıp gençlere aşırı gittikleri söylenerek akıl ve kalpleri karıştırılıyor; hâlbuki Resûlullah'tan yüz sene sonra da insanlar kendilerinden daha takvalı, gözü yaşlı, züht sahibi çocukları 'aşırı gitmek' ile itham etmişlerdi.

Allah Teâlâ, firavunun sarayında Âsiye anamızı imanın çekirdeği olarak koruyup onun üzerinden kâinatı ışıklandırmaya devam ettiği gibi Emevî sarayında da on beş yaşındaki bir çocuğu Resûlullah aleyhisselamın vârisi hâline getirmişti. Ona da "aşırı gittin, uçtun, kaçtın..." diyenler vardı.

"Aşırı gidiyorsun, peçe giydiğin için delikanlılar seninle evlenmeyecek" denen hanım kızlar, iyi biliniz ki Allah, Abdülmelik'in takvası ve heyecanını, seksen senenin ardından toprağa gömüldüğü zannedilen Ömer bin Hattab heyecanıyla yaşayacak bir babanın sebebi yapmıştır. Yani çocuk, babasını yetiştirmiştir. Halife olduğu gün dünyanın en büyük ikinci devletinin başında duran Ömer bin Abdülaziz, hutbesini okuyup hilafetini ilan ettikten sonra istirahat için evine gittiği esnada oğlu Abdülmelik, on yedi yaşındaydı.

Abdülmelik, eve gidince babasını dinlenirken gördü. Onu dürttü, "baba, sen bugün ümmetin halifesi olmadın mı?" diye sordu. "Evet" cevabını alınca "ama burada yatıyorsun!" karşılığını verdi ve elinin altında cariyeler, hizmetçiler, sınırsız imkânlar olan o çocuk şöyle söyledi: "Baba, bu ümmetin yükünü taşıyan yatmaz, benim ümmetin dertleri bitmeden uyuyabilen babam olamaz!"

Ve babasını yatağından kaldırdı. On yedi yaşındaydı o genç mürşit. Uyuyan babasını uyutmadı.

Bundan iki gün sonra Ömer bin Abdülaziz (rahmetullahi aleyh) bir komisyon kurup kendisinden önce yirmi yıl boyunca kan akıtmakla meşhur olmuş Haccac-ı Zalim'in zulümle inlediği halkı rahatlatmanın çarelerini düşündü. Komisyona aldığı kimseler, "ey müminlerin emiri" dediler, "Haccac'ın çok zulmettiği doğru ama onca zulmü nereden bulup ortaya çıkarabileceksin? Hem sürgün edilmiş o kadar insan birkaç kişi değil ki... öldürülen sayısız kişinin hakkını nasıl teslim edebilirsin artık?"

Ve halifeye, geçmiş yöneticilerin yaptıklarından Allah katında onun mesul olmadığını, eski defterleri karıştırmasının mümkün olmayacağını söylediler.

Ömer bin Abdülaziz'in on yedi yaşındaki oğlu ayağa kalkıp "baba" dedi, "eğer bu hesapların hepsi ahirete kalacaklıysa sen niye ümmetin başına geçtin ki? Ahirette Allah hesapları zaten soracaktır, sen

bugün zulmedenlerin hesabını sormak için buradasın. Burada konuşanlar Allah'ın huzurunda durduğunda seninle olmayacaklar, Allah'la baş başa sen kalacaksın. Ya bugün Haccac'ın gizli ortağı olduğunu söylersin ya da onun zulümlerinin becerebildiğin kadar hesabını sorarsın."

Ömer bin Abdülaziz'in gözlerinden yaşlar süzüldü ve şöyle dedi: "Ah be çocuk, oğlum olmasaydın da senin adını büyük bir âlim olarak duyurup yaşatsaydım."

Bunu söylediğinde on yedi yaşındaydı. Ve on dokuzuncu yaşında da öldü. Çünkü rahmet bulutları gökte yıllarca beklemez; gelip geçer ve altındaki tarlalar yağmurdan istifade edebilirler.

*

Abdûlmelik, yüzlerce cariyeyle keyif sürme imkânına sahipti ve kimsenin de diyecek bir sözü olmazdı. Ama büyük dedesi Ömer bin Hattab'ın genlerini taşıyordu ve değil kendine, babasına bile uykuyu yasaklayan bir hassasiyetle nefes alıyordu. Babasının karşısına defalarca çıkıp "sen çok uyuyorsun, ümmetin yükünü sırtından indirsen daha iyi" diye onu uyardı. Annesinin taktığı gerdanlığı babasına şikâyet edip "böyle bir süs ümmetin halifesinin eşinde olmaz" diye ikaz etti, annesine süslerini çıkarttırdı.

Buradan yola çıkarak ümmetimizin fukarasının vergileriyle maaşı ödenen makam şoförlerinin sürdüğü arabaların devlet arazilerine kurulmuş lüks tatil köylerine yöneticilerin yakınlarının gidip gelmesine, sadece yöneticiye sunulmuş fırsatları neden yönetici yakınlarının da kullandığına temas edecek, böyle bir mukayeseye girecek değilim. Bu temasa gelinceye kadar kat edilecek çok vadi vardır.

Fakat genç kardeşlerime, ümmetimin çocuklarına son nefesime kadar bir şey söyleyeceğim:

Ümmetimin on beş yaşındaki delikanlıları, hanımları! Siz anne-babanızdan ve eğitimini aldığınız hocalarınızdan çok daha takvalı, Allah'a çok daha yakın olabilirsiniz. Buluş çağına erdiğiniz günden itibaren şayet tercihinizi bu yönde yaparsanız cennete en yakın yolları yürüebilirsiniz. Şeytan size anne-babanızı kandırarak oyalanacağınız yollar gösterebilir; anne-babanızı aşın! Size Kur'an öğretene, Arapça gösteren hocaları geçin! Allah'a giderken insana takılıp kalmayın!

Sizin takvanız, Allah'ı anarken yaşaran gözleriniz ve teheccüt namazına kalkıp dua etmeniz ya da üniversite koridorunda haramı görüp kenara çekilen tavrınızla anne-babanızı da hocalarınızı da geçecek, kıyamet günü belki hepsinin şefaatchisi olduğunuz bir yükseklikte dirileceksiniz. Çocukları kendisinden daha takvalı ve heyecanlı olsun diye gayret eden anne-babalar, bir gün o çocukları sayesinde sırat köprüsünü geçebildiklerini görebilirler.

Kendisi on kavak ağacından başka canlının görülmediği köyünde yaşadığı için haramın adeta oksijen olup insanları nasıl kuşattığını, zinanın dünyada en ucuz gösterilen cinayet olduğunu anlamayan anne-babanız sizi büyükşehirlerde senelerce kimsenin sorgulaması olmadan tutmakta sakınca görmeyebilir; çünkü onun gençliğiyle bugünkü gençlik farklıdır.

Ama sen, en mübarek genç, ey genç mürşit! Sen Allah'tan hayâ edip mahcup olarak İstanbul sokaklarında muttaki yürüdüğünde, Allah'ın izniyle ümmetin kurtarıcısı, yol gösteren öncüsü olacaksın demektir. Bu Allah için yapılması zor bir şey değildir. Nitekim Peygamberi'nin ehl-i beytine kılıç uzatılmış bir devirde bile Abdûlmelik'i göndererek cenneti, hesap sormayı hatırlatmış ve dünyada Peygamber aleyhisselamın arzusu olan talepleri gerçekleştirmiştir. Allah bugün de bir hanım kızı veya delikanlıyı, yüreğine iman vererek insanların arasına göndermekten aciz değildir.

Allah, laik toplumun ortasına böyle bir genci göndermekten aciz değildir ama aday görmeyi, "hazırım" diyenlerin ileri çıkmasını istemektedir. Kendi gönderecek olduktan sonra Mehdi'yi zaten gönderecektir. Rabbimiz eski toplumlara yaptığı gibi büyük çaplı azaplar göndererek de günümüzün

toplumlarını hizaya getirebilir fakat istiyor ki ümmetin içinden bir delikanlı çıksın, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin sünnetine dil uzatılan bir zamanda dini ayağa kaldırsın.

Rabbimiz kullarını imtihan etmeyi murat buyurmuştur. Zevk deryasına batmış, Resûlullah aleyhisselamın ailesine kılıç çekecek kadar ileri gitmişlerin yaşadıkları sarayın içinden bütün o hataları iki senede düzelterek adamın oğlunu çıkaran Allah, bugün de “her dilediğini yapan Allah”tır. Kendini Allah’ın dini için kullanılmaya, çalışmaya ve terlemeye adayan gençler bugün de hazırdır, hazır olacaklardır.

Böyle gençler ebediyen yok olmayacak ama sünnetullah gereği zaman zaman azalacaklardır. Müslüman anne-baba, böyle çocuklar için çalışmalıdır.

Ve şunu gür sesle haykırıyorum: Allah bilir ya herkesin beklediği o yiğit, ne Mekke’den ne Ezher civarından, bu laik toplumun tam içinden çıkacaktır. Allah bunu yaptığında küfürden intikam bin kat fazlasıyla alınmış olacaktır. Âsiye’yi firavunun sarayından bu sebeple çıkarmıştır. Zaten kudret de budur.

أَلْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah’a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.